

közi folyosó közepén ott hevert az olvasószemüvege meg a színes gyöngyökből fűzött rózsafűzére, és egy pillanatig jólesően ízlelgettem az a felett érzett hitvány kis örömet, hogy nem vettem fel őket.

Miután a sok pezsgő eltávozott belőlem, a tükörben megpillantottam magam: csúf voltam és szálnalmas: elszőrnyedtem azon, hogy így ki tud vetköztetni magamból a szerelem. A repülőgép hirtelen előrebukott, aztán feltápáskodott valahogy, és ügetve repült tovább. Kigyúlt a felirat, mely arra figyelmeztetett, hogy térjek vissza a helyemre. Szaladni kezdtem, abban a reményben, hogy a lány Isten dühkitöréseire majd csak felébred, és akkor az én karomba fog bújni rémületében. Futás közben majdnem rátapostam a holland öregasszony szemüvegére, aminek szívből örültem volna. De aztán visszamentem, felvettem a földről, és az ölébe tettem, mert hirtelen eltöltött a hála, hogy a négyes számú ülést nem ő választotta énelőttem.

A tünemény álma legyőzhetetlen volt. Mikor a gép újra simán szállt tovább, elfogott a kisértés – és alig tudtam ellenálni neki –, hogy valamilyen ürüggyel felrázzam álmából, mert az utazás utolsó órájában már csak egyetlen vágyam volt: az, hogy ébren legyen, és úgy nézhessem, még ha dühös is lesz érte: így visszanyerhetném a szabadságomat, és talán az

ifjúságomat is. De nem voltam rá képes. „A fene egyen meg”, mondtam magamban mélységes megvetéssel. „Miért nem Bikának születtem!”

Magától ébredt föl, abban a pillanatban, amikor kigyulladt a felirat, hogy nemsokára leszállunk: olyan szép volt és üde, mintha egy rózsaaegyben aludt volna. Csak ekkor eszméltem rá, hogy a repülőgépen egymás mellett ülő utasok, ugyanúgy, mint az öreg házaspárok, nem kívánnak jó reggelt egymásnak, amikor felébrednek. Ő se kívánt nekem. Levette a maszkját, kinyitotta ragyogó szemét, függőlegesre állította ülésének támláját, félredobta a takaróját, megrázta a fűrtjeit, mire azok a saját súlyuktól elrendeződtek, újra a térdére tette neszesszerét, gyorsan és szükségtelenül kisminkelte magát, mely művelet éppen addig tartott, amíg ki nem nyílt az ajtó, így egyszer sem kellett rám néznie. Mikor kinyílt az ajtó, belebújt a hiúzbundájába, s majdhogynem átmászott rajtam, egy szokványos bocsánatkéréssel, melyet a mi Amerikánk színtiszta spanyol nyelvén rebegett el, és már ment is, búcsú nélkül, és anélkül, hogy legalább megköszönte volna a sok erőfeszítést, amit a kettőnk boldog éjszakájáért tettem; ment, és eltűnt New York amazonaszi őserdejében, de úgy, hogy máig sem került elő.

Székács Vera fordítása

Gerardo Diego

Álmatlanul

*Te és csak pőre álmod. Nem. Nem tudhatsz semmit.
Alszol csak te. Semmit sem tudhatsz. Csak én ébren.
Csakhát: ártatlanul te. Egy ég alatti kétkben.
Oly álomringatásban, ahogy hajókhoz illik.*

*Börtönbe zárt a léted, rejtik előlem mindig
kulcsát, hogy légy bezárva. Ahogy tündököl jégben
levél kristállyá fagyva. Nem. Így nincs röpülés sem.
Madaraimnak szárnya nem vihet föl hozzád.*

*Csak a tudat, hogy alszol, és hogy biztosan ringat
testedhez szirtult öble ölelő karjaimnak:
álmaid békességét magammá így virrasztom.*

*Vagyok sziget fegyence: tested a szolgaságom.
Álmatlan, félőrültként örködni sziklaparton.
Hogy, mint hajókhoz illik, úgy ringasson az álom.*

Veress Miklós fordítása

